

piše: Zoran Lešić

foto: Zoran Lešić

Razgovor sa samim sobom

Mjesecima zatvoren u kući skrivam se od protivnika kojeg ne vidim i koji me, srećom, još uvijek nije savladao. Šta uraditi, kako se oduprijeti tom sićušnom a tako moćnom neprijatelju?

Ne smijem se ukočiti od straha, jer ne tako davno naučio sam sve o strahu. Ne sakriti se u sklonište nemoći, to nisam radio ni kad je bilo mnogo gore. Ostati u vezi sa prijateljima, izmjenjivati ideje i stvarati. Nastaviti ponosno živjeti i raditi ono što najviše volim i najbolje znam: fotografirati!

Nastaviti započeti projekat, maštati i dalje i praviti autoportrete, jer kao što je napisao Gradimir Gojer u kritici povodom moje izložbe "Me, Myself and I" u Zvonu: "Sa puno neskrivenog humora, satiričnih ali i autotragičkih detalja na ovim je *art* plohama autor ekspresijom iz duše imaginirao prizore ne samo radosnog *podavanja* teatru kao magiji nego, nerijetko, i svojih osobnih razočarenja, zabrinutosti, pa i neskrivenih tuga i boli."

Ne stati, nastaviti, fotografski zapisati osjećaje o događajima u kojima sam, samo na kratko, statista. Negativnu energiju koju sam osjetio kad sam se iznenada probudio u nadrealnoj noćnoj mori pandemije moram pretvoriti u snagu, u stvaranje novih slika dovoljno interesantnih da gledaoca uvučem u narativ, a onda da mu zadam udarac i natjeram ga na razmišljanje. Brutalno iskren i prema gledaocu i prema sebi. Bolje da se ja sam sebi podsmjehnem nego da to učine drugi...

ŽIVOJIN PAVLOVIĆ

REIMAGINED 2020

KARANTIN

Redja: Egon Savin k.g., Asistent redteja: Zoran Lešić, Scenograf: Miroslav Blač, Kostimograf: Ozrenka Mujezinović, Joraju: Faruk Šešić, Jasna Bert, Jasna Dikić, Milenko Vidović, Ines Fančović, Vjeko Šparavalo, Zana Jovanović, Firdaus Nebi, Vlado Gačina, Borislav Tršić | Zoran Lešić, Prizvedba: 13.10.1983, Kamerni Teatar 55

Jean-Paul Sartre
DIRTY HANDS

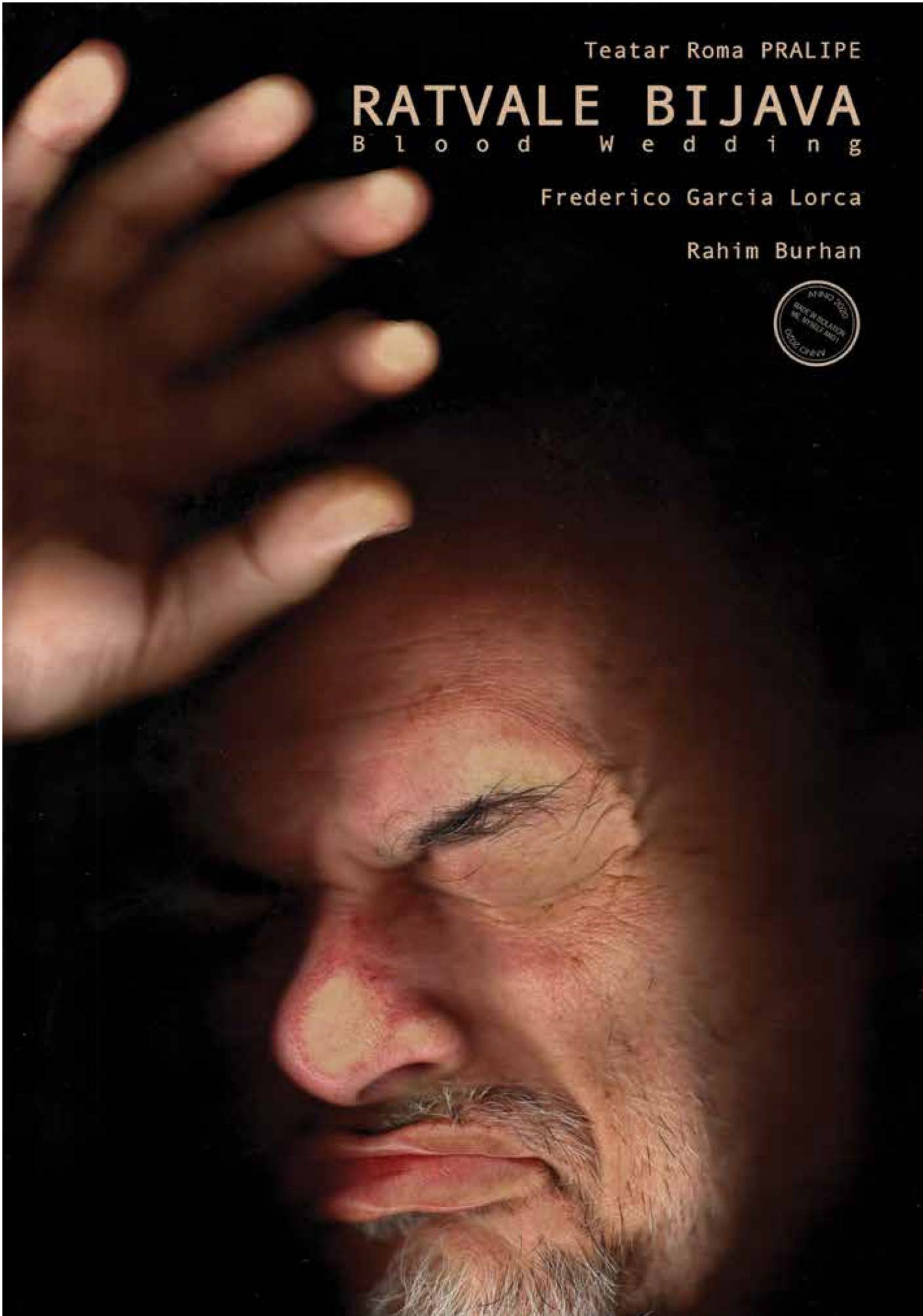
Kamerni Teatar BB - IMAGINED 1967 * Directed: Jozip Lešič * REIMAGINED 2020 * Redirected: Zoran Lešič
But you, the intellectuals, the bourgeois anarchists, you invoke purity as your rationalisation for doing nothing.
Do nothing, don't move, wrap your arms tight around your body, put on your gloves. As for myself, my hands are dirty.

Faust

CORONIAN THEATER
2020

Teatar Roma PRALIPE

RATVALE BIJAVA

B l o o d W e d d i n g

Frederico Garcia Lorca

Rahim Burhan

LESIC, ZORAN
ID: 615
*3/27/1953
Study 1
08/19/2016
4:18:56 PM
6 IMA

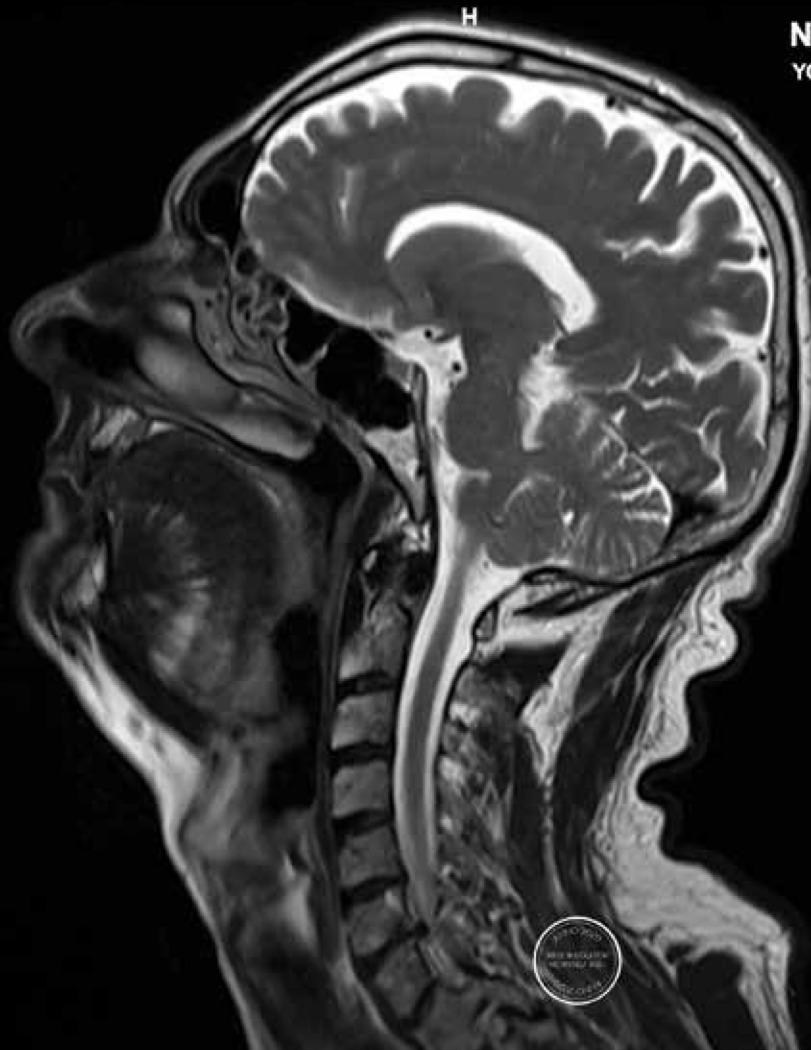
NIJE ČOVJEK KO NE UMRE
YOU ARE NOT A MAN IF YOU DO NOT DIE

Stojanović, Velimir

Director: Georgijevski, Ljubiša

Characters:
Patient Ivan
Patient Duško
Doctor on Duty
Patient Refik
Nurse on Duty

AL

SL 3
TE 94
TR 3080

MAGNETOM_ESSENZA
Poliklinika Kamerni Teatar 55
SARAJEVO HSF

SPL0.6
FoV 300*384s
Sag>Cor(-9.0)
W: 1248
C: 546

Tražim ideje, prevrćem po arhivama uspomena... Prvo mi na pamet pada predstava "Karantin" po tekstu Živojina Pavlovića koju smo 1983 godine napravili u Kamernom teatru 55. Priča o grupi ljudi zatvorenih u izolaciji za vrijeme epidemije varirole vere. Anđeo spasenja sa krilima od upotrijebljenih medicinskih rukavica; "Faust" sagorjelih krila; Krležina novela "Na rubu pameti" sa konstatacijom koja kao da je danas napisana: "Spram logike svi su alergični"; Sartrove "Prljave ruke", sada aktuelnije nego ikada ranije; Lor-kina "Krvava svadba", poetski krik o nemogućnosti postojanja vječne, bezrezervne ljubavi u represivnom društvu iskrivljenih vrijednosti; pa predstava Kamernog teatra 55 po tekstu Velimira Stojanovića "Nije čovjek ko ne umre"... Tema napretek. Dnevnu sobu pretvaram u studio, improvizacija u izolaciji, supruga Mirjana mi je i šminker i asistent i organizator i kritičar. Volimo se i stvaramo... Život ima smisao.

A kad ovo prođe nadam se da ćemo iz svega izaći pametniji i svjesniji koliko smo mali i krhki. Koliko trebamo jedni drugima, koliko je prijateljstvo neophodno da bismo preživjeli, živjeli i ostali normalni. I da napokon shvatimo da prirodu moramo čuvati jer, htjeli mi to priznati ili ne, priroda je jedini pravi gospodar na našem planetu. Kad se sve zacrni, u potpunom mraku svi smo mi isti. Znanje, ljubav i kreativnost je ono što nas čini različitim. Nedostajali ste mi svi vi, moji divni prijatelji, jedva čekam da vas ponovo zagrlim. ■